

Veresné Péter Judit

Történeteim

Az előadás

Helyszín egy vidéki kisváros közösségi háza, a színházterem. Fiatalok egy csoportja egy előadást próbál, énekelnek, zenélnek, jól érzik közben magukat együtt. Megérkezik egy lány, aki nagyon izgatott, és egy felvételt mutat a többieknek az okostelefonján. A felvételen hallatszanak olyan dalok régről, amiket ők is ismernek, de most szembesülnek azzal, hogy a darab, amit most próbálnak, egy régi előadás felújított változata. Kiderül, hogy a lány az anyja számítógépén találta a felvételt. Kéri a többieket, hogy maradjon titokban, hogy kutatót az anyja gépén.

Megérkezik az anya, akiről kiderül, hogy annak az amatőr színjátszó-körnek a vezetője, ahol a fiatalok próbálják a mostani előadást. Észreveszi a gyerekeken, hogy valami miatt nagyon izgatottak. Kéri, hogy mondják el, mi történt. Végül a lánya, aki tagja a társulatnak, elmondja, hogy véletlenül rábukkant a gépén egy régi felvételre, ami az ő darabjuk dalait tartalmazza. Az anya elmeséli, hogy igen, egy régi előadás dalaiból állította össze a mostani darabot. Kéri, hogy ezzel most ne foglalkozzanak, hanem próbáljanak, mert közeledik az előadás napja. A próbát folytatják.

Helyszín a közösségi ház előtere, ahol van egy büfé-pult, asztalokkal, székekkel, egy ruhatár, és egy falújság. Itt ülnek néhányan a társulattól, és összekuporodva nézik, hallgatják egy laptopon a régi felvételt. Amikor megjelenik egy-egy felnőtt, akkor megszakítják a felvételt, mintha titkolni akarnák, hogy mit néznek. Amikor a felnőttek elmennek, folytatják. Amikor végignézik, beszélgetni kezdenek arról, hogy a régi történet sokkal jobban tetszik nekik, és arra jutnak, hogy megkérik Eszter nénit, hogy inkább ezt a történetet adják elő.

Megjelenik Eszter néni, és kíváncsian megkérdezi tőlük, hogy mit csinálnak még itt, miért nem mentek haza a próba után. Ekkor elmondják neki a kérésüket. Eszter mereven elutasító, és határozottan kéri, hogy ne foglalkozzanak többet ezzel, nem engedi, hogy még egyszer bajba kerüljenek a darab miatt fiatalok. Ez csak úgy kicsúszik a száján, vissza is szívná, de már nem lehet, a fiatalok kíváncsian megkérdezik, hogy mi történt akkor, miért kerültek bajba a darab miatt az akkori fiatalok. Eszter nem válaszol, hazaküldi a gyerekeket.

Amikor egyedül marad, leroskad az egyik székbe, a kezébe temeti az arcát, és gondterhelten ül. Megjelenik a lánya, leül mellé, és megkérdezi, hogy mi a baja. Az anya felemeli a fejét, szomorú, gondterhelt, de mosolyogni próbál. „Gyere, mutatok valamit” – mondja a lányának. Kézen fogja, és együtt kilépnek a házból.

Helyszín egy temető. Az anya határozott léptekkel halad egy sír felé, a lánya követi. Az anya megáll egy sírnál, a lány megáll mellette, és furcsán néz rá. Lehajol a sírhoz, félrehajtja róla a virágokat, és olvasni kezdi a feliratot. Amit olvas, az egy idézet az ő darabjukból. „Nem értem, kik fekszenek itt?” – kérdezi az anyjától. Az anya leül egy közeli padra, maga mellé hívja a lányt, és mesélni kezd neki. Elmondja, hogy itt az a házaspár fekszik, akiknek ő sokat

köszönhet, akiktől sokat tanult, akik elindították őt a pályáján, akik miatt színjátszó-kör vezető lett, és akik miatt kedvet kapott ahhoz, hogy gyerekekkel foglalkozzon. Elmondja, hogy a régi előadást, amit megtalált a gépén, ők írták az akkori fiatalokkal közösen, akkor ő is benne volt gyerekként ebben. Ez a házaspár volt a társulat vezetője. De az akkori előadás nagy port kavart, mert olyan dolgokat mondtak ki benne, ami nem tetszett az akkori felnőtteknek, és nagyon sok fiatal meghurcoltak emiatt. Ezért nem akarja, hogy felelevenítsék az akkori történetet. Ő a dalokat beépítette a mostani előadásba, és ez legyen elég. A lány megígéri, hogy nem hozza többet szóba a régi előadást.

Helyszín a közösségi ház színházterme. A fiatalok a darabot próbálják. Megérkezik a lány, és ő is beáll. De észreveszi, hogy a többiek átírták a történetet. Kiderül, hogy önhatalmúlag a régi történetet akarják előadni, nem fogadják el Eszter néni tiltását. A lány kéri őket, hogy ne csinálják ezt, és térjenek vissza az eredeti előadáshoz. A többiek nem hallgatnak rá, és szembesítik azzal, hogy az igazi eredeti előadás az, amit most próbálnak. A lány elmondja nekik, amit az anyjától hallott, hogy emiatt a történet miatt sok fiatalnak baja lett annak idején. A többiek leintik, hogy most már más világ van, és nem lesz ebből baja senkinek. A próbát tovább folytatják, a lány elmegy.

Helyszín a közösségi ház színházterme, az előadás napja. Mindenki izgatottan készülődik. A díszleteket rendezgetik. Egyszer csak megérkezik Eszter izgatottan. A telefonján beszél valakivel. Egyre hangosabban vitatkozik. Kiabálva mondja, hogy nem ő találta ki, hogy a régi előadást vegyék elő, ő csak a dalokat akarta felhasználni. Nem ő adta a fiatalok kezébe a régi darabot, hanem véletlenül került a kezükbe. Ők döntöttek úgy, hogy a régi történetet adják elő, és ő nem tudta meggyőzni őket arról, hogy ezzel gond lehet. De ha már így döntöttek, akkor igenis, segített nekik, nem hagyta őket ezzel egyedül. Leteszi a telefont. Körülnéz, felsóhajt, elmosolyodik, és ő is beáll rendezni a díszleteket.

Újra csörög a telefonja. Rossz hírt kap. Lemerevedik. Leteszi a telefont és leroskad az egyik székre. A gyerekek köré gyűlnek. „Lefújták az előadást, nem lehet megtartani”.

Helyszín Eszter lakása. Ott hemzseg az egész társulat, izgatottan szervezkednek. Eszter és még néhányan szendvicseket készítenek, a lány vezetésével pedig levelet fogalmaznak a régi előadás szereplőinek, hogy a segítségüket kérik abban, hogy az előadást meg lehessen tartani. Egy másik társaság okostelefonok segítségével közösségi oldalakon felhívást tesz közzé, elmondják, hogy mi történt velük, és kérnek mindenkit, hogy jöjjenek el az új előadásra. A beszélgetésekből kiderül, hogy nagy az érdeklődés az előadásuk iránt.

Helyszín egy kocsmában. Az egyik asztalnál ül egy felnőtt társaság, ahová sorra érkeznek még más felnőttek is. Örömmel üdvözlik egymást, kiderül, hogy hosszú évek óta nem találkoztak egymással. Kiderül, hogy egykor ez volt a törzshelyük. Kiderül, hogy ők a tagjai annak a régi színjátszó-körnek, ők írták a régi történetet és a dalokat. Kiderül, hogy Eszter hívta össze őket, de ő még nem érkezett meg. Nem pontosan tudják, hogy mit akar tőlük Eszter, de

gondolják, hogy azzal a levéllel van összefüggésben, amit sok fiatal aláírásával kaptak meg valamennyien. Beszélgetnek a régi időkről.

Megérkezik Eszter, örömmel üdvözik egymást. Elcsendesednek, és mindenki Eszterre figyel, hogy mit akar nekik mondani. Eszter elmeséli nekik, hogy ő drámapedagógus, színjátszó-kör vezető lett, gyerekekkel foglalkozik, és az egyik előadáshoz elővette a régi dalokat, de a gyerekek megtalálták az eredeti történetet, és az ő beleegyezése nélkül abból készítettek előadást. Ő végül melléjük állt ebben, mert nem akarta őket egyedül hagyni. Csakhogy most is, mint régen, nem tetszik a felnőtteknek a gyerekek önállósága, hogy maguktól kezdeményeznek, és nem tetszik nekik a történet sem, mert róluk szól, nekik tart görbe tükröt. És ellehetetlenítették az előadást. A gyerekek nagyon csalódottak, és szükség lenne olyan felnőttekre, akik melléjük állnak, mert ő egy személyben kevés ehhez. Ezért hívta őket ide, hogy megkérje őket, hogy álljanak az előadás, a gyerekek mellé.

A felnőtt társaság nem ad határozott választ, különféle képpen reagálnak. Van, aki félti a gyerekeket attól, hogy majd őket is kirúgják az iskolából. Van, aki szívesen segítene, de nagyon elfoglalt. Van, aki nem érti, hogyan is tudna ő segíteni. Van, aki Eszter szemére hányja, hogy felelőtlenül belevitte a gyerekeket ebbe a számukra veszélyes dologba. Van, aki védelmébe veszi Esztert. Mindenkinek más az álláspontja, egyszerre beszélnek, hangzavar lesz, mindenki vitatkozik mindenkivel.

Eszter csendben kiválik a csoportból, a pulthoz lép, és kér egy italt. Egy férfi is kiválik a társaságból, mellé lép, és ő is kér egy italt. Szótlanul nézik a vitatkozó társaságot. Megisszák az italukat. Eszter készülődik elmenni, veszi a kabátját. A férfi felsegíti a kabátját, és ő is vele tart. Együtt lépnek ki az ajtón.

Helyszín a temető. A padon ül Eszter és a férfi. Csendben beszélgetnek. Kiderül, hogy a régi előadásban ők játszották a szerelmespárt, és hogy a próbák alatt valóban egy pár lettek, utána együtt éltek évekig. Kiderül, hogy a férfi a lány apja, de a lány ezt nem tudja, nem tudja ki az apja. Kiderül, hogy a férfi régebben sokat ivott, azért ment tönkre a kapcsolatuk, és azért egyeztek meg abban, hogy jobb lesz a kislánynak, ha nem tudja, hogy az apja egy alkoholista. Kiderül, hogy férfi azok közé tartozott, akiket az előadás miatt kirúgtak az iskolából. Kiderül, hogy a férfi megnősült, de a felesége meghalt. Most egyedül él. Megígéri Eszternek, hogy a régi kapcsolatokra való tekintettel megpróbálja meggyőzni a többieket, hogy álljanak a gyerekek mellé. A sírra egy szál virágot tesznek, és elmennek.

Helyszín újra a kocsmában. A felnőtt társaságból néhányan még a pultnál ücsörögnek, beszélgetnek a mai életükről, munkájukról, családjukról, anyagi gondjaikról, lényegében panaszkodnak egymásnak, hogy milyen nehéz az életük. Megérkezik a kocsmába a fiatal társulat egy csoportja, leülnek az asztalhoz, italokat rendelnek, és dühösen, csalódottan, felháborodva, szomorúan beszélgetni kezdenek arról, hogy nem lesz az előadásból semmi, mert a levelükre senki nem reagált a régi társulattól. Felnőttek támogatása nélkül pedig nem ad nekik senki helyet ahhoz, hogy megtarthassák az előadást. A barátait és őket sem engedik el a szüleik, ha nincsenek ott felnőttek. A kör bezárult, le kell mondani az előadásról. A régi társulat tagjaira terelődik a szó. Mindenki másként képzei el őket. Régi legendákat mesélnek róluk. Lázadóknak, és jó embereknek

képzelik őket, és nem értik, hogy miért nem segítenek nekik, miért nem válaszolnak nekik. Arra jutnak, hogy minden bizonnyal ők is végül felnőttek lettek, beálltak a sorba, nem akarnak újra bajba kerülni. Féltik az egzisztenciájukat. És különben is, nem ismerik őket, nem fontosak a számukra, miért is segítenének?

A beszélgetésük közben megérkezik a kocsmába a férfi, aki a többiekhez lép a pulthoz, akik feszengve hallgatják a fiatalok beszélgetését, ami róluk szól, miközben a fiatalok nem tudják, hogy jelen vannak azok, akikről beszélgetnek. A helyzet egyre kényelmetlenebb. A férfi felismeri a helyzet komikusságát, és hangosan nevetni kezd. A fiatalok felfigyelnek a nevetésre. Minden tekintet a férfire szegeződik. A férfi elhallgat, körülnéz, és énekelni kezdi az előadás egyik dalát. A felnőttekre néz, akik csatlakoznak az énekhez. A fiatalok rájönnek, hogy kikkel van dolguk, és ők is csatlakoznak az énekléshez. Együtt örömmel énekelnek.

Helyszín a közösségi ház előtere. A sikeres előadás véget ért, mindenki gratulál, búcsúzkodik, arról beszélgetnek gyerekek, felnőttek, szülők, hogy máskor is legyen előadás, hogy folytassák más darabokkal is, mindenki szívesen felajánlja a segítségét. Felpezsdült az élet.

Amikor elcsendesedik a ház, akkor jön Eszter, a lány és a férfi. A lány megköszöni a férfinak a segítséget, hogy segítette helyre hozni az ő butaságát. És sóhajtva, megkönnyebbülten nyugtázza, hogy minden jó, ha jó a vége. Megöleli a férfit. Eszter és a férfi összenéznek. Elmondják a lánynak, hogy a férfi az apja. A lány sírni kezd. Összeölelkeznek hárman. Egymásba karolva lépnek ki az ajtón.

VÉGE

Epilógus

Szeretettel Nektek: Palinak és Anikónak

Helyszín Eszter lakása. A kanapén ül a férfi és könyvet olvas. Az ölében fekszik a lánya, és az okostelefonján nézeget valamit. A férfi leteszi a könyvet, és megkérdezi a lányától, hogy mondja már el neki, hogy hogyan találta meg az anyja gépén a régi előadás felvételét. A lány felül és komoly jelentőségteljes arccal a férfi felé fordul. Még nem merte elmondani senkinek, de ő nem csinált semmit, csak dolgozatot írt a gépen, amikor egyszer csak feljött egy ablak, teljesen magától, és ott volt előtte a felvétel. A férfi furcsán néz rá. „Te sem hiszel nekem, igaz? Ezért nem mondtam el még senkinek, én sem hinném el magamnak.” Megvonják a vállukat, vannak még csodák. A lány visszafekszik az apja ölébe, és folytatják az olvasást.

Helyszín a Mennyország. Egy szoba. Minden hófehér, a falak, a bútorok, a padló, a szőnyegek is, csupa tisztaság és rend, sehol egy fölösleges holmi. A fotelban ül egy férfi, és könyvet olvas. Mellette ül egy nő és egy okostelefonon dolgozik valamit. Mindkettejük ruhája hófehér, puha anyagú, kényelmes, szép. Mindkettejük teste és arca fiatalosan öreg, sugárzó és bölcs. Nagy összhangban, csendesen ülnek.

A férfi belenéz a nő telefonjába: – Mit csinálsz, Anikó?

- Palika, hagyjál most békén, légy szíves.
- Miért nem pihensz inkább?
- Palika! Egész életemben nem volt időm megtanulni, mit kell ezekkel a vacak gépekkel csinálni. Most végre végtelen időm van erre is.
- Eltelik egy kis idő. A férfi újra belenéz a nő telefonjába: – Ő ki?
- Nem ismered meg? Az egyik pótunokánk, Kiseszti.
- Hogy megnőtt, nagyon szép nagylány lett belőle! De mit akarsz tőle?
- Palika! Végre rájöttem, hogy tudok kapcsolatot teremteni a földi gépekkel.
- De Anikó, ezt szigorúan tilos itt. Ez a Főnök hatásköre.
- Palika! Ismersz engem időtlen idők óta. Mikor fogadtam el én rajtad kívül más főnököt?
- Rajtam kívül?

Nevetnek. A nő végez a dolgával: – Megvan, így ni. – És leteszi a telefont maga mellé.

Felvesz egy könyvet az asztról, és ő is olvasni kezd.

Egyszer csak kivágódik az ablak, és nagy fényesség árad be rajta, haragos mennydörgés hallatszik. Egy hang arról beszél, hogy valaki a lakók közül már megint beleavatkozott az isteni gondviselés menetébe. Megkérdezi tőlük, hogy tudnak-e erről valamit. Egyszerre válaszolják, hogy semmit nem tudnak ilyesmiről. Az ablak becsukódik, elcsendesedik újra a szoba.

Kis idő múlva a nő újra felveszi a telefonját, és dolgozni kezd rajta valamit. A férfi egy kis idő múlva újra belenéz a telefonba: – Mit csinálsz, Anikó?

- Palika! Ne kérdezz!

Kis idő múlva a férfi újra belenéz a telefonba: – Ő ki?

- Palika! Ne kérdezz már annyit. Nagyon sok pótunokánk van, és nagyon sok mondanivalóm van a számukra. Ha bárki is azt hiszi, hogy engem meg lehet akadályozni abban, amit én meg akarok tenni, hát akkor nagyon téved – ezt az ablak felé fordulva mondja egyre hangosabban. A férfi sóhajt. Feláll, az ablakhoz megy, és bereteszeli. Elhúzza függönyt, és leereszti a redőnyt.

- Kösz, Palika!

A férfi leül, tovább olvas, a nő tovább dolgozik az okostelefonon.

VÉGE